

[Maisted]

klar over, at det eneste, der duer, er at skabe et Danmark for en fri befolkning.

Vi har også stillet ændringsforslag til finanslovsforslaget efter den recept, at vi ønskede at give skattelettelser i en stor målestok, ganske enkelt fordi vi er af den opfattelse, at den danske befolkning er i stand til at forvalte de midler, den får til rådighed, på en langt bedre måde end administratorer og bureaukrater.

Vi har også stillet ændringsforslag om, at man lempede selskabsskatten, ikke for at gøre de rige rigere, men fordi vi kan se sort på hvidt, at de overskud, der skabes i danske virksomheder, bliver omsat til nye investeringer, således at der skabes endnu flere arbejdspladser, hvilket altså giver en rimelig mulighed for at løse vores betalingsbalanceproblemer.

I de oplysninger, der ellers gives om, hvor stor Danmarks gæld til udlandet er, er selvfølgelig også forkerte oplysninger. Vi er i dag så langt, at Danmarks gæld til udlandet i procent af Danmarks eksport er over 100. I procent af Danmarks produktion, bruttofaktorindkomsten, ligger den på godt 40. Men det er selvfølgelig kun et statistisk tal, hvor man bliver nødt til at trække den offentlige sektor ud, som ikke bidrager til Danmarks produktion. Hvis man gør det, nærmer Danmarks gæld til udlandet sig de 60 pct. af det, vi kan kalde den private bruttofaktorindkomst. Det er jo alarmerende tal, og der er jo heller ingen, der for alvor tror på – det går jeg ikke ud fra – at det skulle lykkes denne regering at bringe balance over for udlandet i 1988. Jeg synes virkelig, statsministeren efter sin sidste optræden har haft et troværdighedsproblem. Jeg har sagt adskillige gange, at den tidligere finansminister i 1984 sagde, at man ville have balance over for udlandet i 1986. Det passede ikke, tallene blev værre og værre.

Nu kan det jo være, at statsministeren er så heldig, at hr. Yamani kan hjælpe ham ganske betydeligt på vej. Men uanset den håndsækning er det umuligt, og det er også karakteristisk for regeringen, at den har sagt, at den vil få balance over for udlandet i 1988, for det kan nemlig ikke kontrolleres, før der har været afholdt et folketingsvalg. Det årstal er valgt, men det bestyrker bestemt ikke troværdigheden i regeringens politik på det område.

Det, der kræves, hvis det virkelig skulle nås, er en eksportstigning på 20 pct. 20 pct. skulle eksporten stige, plus at vi skulle gøre vores importkonkurrerende virksomheder stærkere. Det har man ikke gjort med de lovforslag, man har lagt frem, man har foreslået en række udgiftskrævende love, altså nye skatter og afgifter, og der er det ganske indlysende, at dem agter jeg ikke at stemme for. Jeg agter at stemme for de lovforslag, der dog giver nogle offentlige besparelser, sådan at jeg altså vil støtte lovforslag nr. L 103.

Men som helhed må jeg sige, som jeg sagde ved behandlingen af ændringsforslagene, at jeg ikke tror, at denne regering har en jordisk chance for at få balance over for udlandet, før den vitterlig forstår, at man skal skabe et Danmark for et frit folk. Man skal skære ned på den offentlige sektor, man skal reducere antallet af bureaukrater og administratorer; før lykkes regeringens politik ikke.

Preben Lange (S):

En ledetråd i den del af den danske afkoloniseringspolitik, som hedder indførelse af hjemmestyre i Grønland, har fra begyndelsen været formuleret således: Danmark skal hverken tjene penge på eller sætte penge til ved denne proces. Dette udmærkede princip afspejler tydeligt den grundholdning, der stedse har været gjort gældende fra både dansk og grønlandsk side. Det fundamentale i vort indbyrdes forhold har intet med penge at gøre. Der er tale om to forskellige, ja, vidt forskellige folk, som historiens kræfter har ført sammen, og som sammen skal finde den vej fremover, der er til størst menneskelig gavn for begge parter.

Dette betyder naturligvis ikke, at der ikke er penge inde i sagen, for det er der altid i den type samfund, vi lever i, men det betyder, at vi alle er klar over, hvor de sande værdier ligger i samspillet mellem vore to folk.

Det er blevet sagt før, endda mange gange, men det skal gentages her: vi er i Grønland glade for at være en del af det danske rigsfællesskab. Vi lever i en samfundsorden, som giver albuerum for de små folkeslag også. Vi har en overordentlig liberal hjemmestyreordning. Vi lever i fællesskab med en tidligere kolonimagt, som vedkender sig sit historiske ansvar og forvalter det i praksis. Alt det ved